

L'HOME PERFECTE

És aquesta una història que, a casa, s'ha explicat més d'una vegada. És la mare la que, de tant en tant, la deixa anar com aquell que aixeca una banderola per dir “ei,estic aquí!”

El concurs duia per nom “L’home perfecte” i la finalitat era reconèixer els mèrits d’un ciutadà i premiar aquesta vàlua. Els homes que optaven al premi no sempre eren coneixedors de la seva candidatura perquè, en algunes ocasions, eren persones del seu entorn les que els inscrivien al certamen, sense informar-los del fet.

La dinàmica era ben senzilla. Una persona o grup de persones proposaven un candidat i aportaven, per tal de validar la proposta, una serie de documentació diversa doncs els mèrits calia demostrar-los. Altres vegades, el mateix prestigi de la persona feia que no fos necessari demostrar res perquè és tractava de personatges ja reconeguts gràcies a la seva trajectòria o degut a algun fet puntual prou destacable. Llavors un jurat de renom es reunia i valorava els mèrits de cadascun del participants per tal de arribar a un veredicta equànime.

El Pau va prendre aquell dia la decisió i ho va fer com tantes coses es fan al llarg de la vida, ho va fer perquè va sentir que ho havia de fer, sense més. Va agafar uns fulls en blanc, els va omplir, va afegir una gravació, algunes fotografies i la documentació requerida. No calia gaire cosa més. I dit i fet ho va presentar al registre convertint així algú en el possible pròxim candidat a Home Perfecte de l’any.

Des de la primera edició del concurs tots els guanyadors tenien en comú que destacaven per ser prou bons en l’activitat a la que es dedicaven: literatura, medicina, acció social, comunicació, art, política, etc.

Aquell any s’havien presentat setanta-dos candidats. Le professions eren variades i es feia difícil determinar qui era el més just mereixedor del reconeixement.

Arribat el dia de comunicar el veredite, el president del jurat es disposà a llegir el seu contingut: "...i perquè, sense ser mestre de res, el candidat número setze cura sense ser metge, aconsella sense ser psicòleg, educa sense ser pedagog, fa miracles amb els diners sense ser economista, posa pau sense ser diplomàtic, cada sis de gener és converteix en rei sense tenir sang blava, s'inventa contes sense ser escriptor, fa plats que no necessiten estrelles, i sobre tot, dóna molt sense, de vegades, rebre res a canvi i és per tot això que ens complau comunicar-vos que el jurat d'aquest certamen reunit el passat 8 de març ha conclòs per unanimitat, que, enguany, el mereixedor del reconeixement a Home Perfecte recau, com he dit abans, en el candidat número setze, número que correspon a la Sra. Marta Llopis i Gibern, de professió mestressa de casa."

Les exclamacions de sorpresa no es van fer esperar. Algunes cares reflexaven estranyesa, d'altres perplexitat i afegien el comentari ¿una dona? Però hi havia també molts rostres que mostraven satisfacció.

El Pau, present a la sala, va esclatar de goig en saber que la candidatura que ell havia presentat s'havia endut el guardó, i va somriure al veure la cara d'incredulitat que la seva mare, la Marta, posava quan aquell senyor del jurat va dir el seu nom i amb tots els honors la convertia en l' Home Perfecte de l'any.

ELLA